

Zbiór obowiązujących rozporządzeń

w powiecie Łukowskim.

PRENUMERATA: Rocznie 24.— mk. Półrocznie 12.— mk. Kwartalnie 6.—mk.
Zaprenumerować można w Sekretarjacie Urzędu Powiatowego w Łukowie.
OGŁOSZENIA: Za całą stronę 40 mk., 1/2 strony 20 mk., 1/4 strony 10 mk.

TREŚĆ NUMERU:

- 226 Rozporządzenie Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie wprowadzenia obowiązku świadczeń wojennych.
- 227 Ustawa o pobieraniu opłat dziennych za pobyt i leczenie chorych w szpitalach dla chorbó zakaźnych powiatu Łukowskiego.
- 228 Rozporządzenie Ministra Skarbu, w przedmiocie zmiany artykułu 7-go rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 23 lutego 1919 r. w sprawie otwierania i utrzymywania kantorów wymiany ("Monitor Polski," № 46 z d. 26 lutego 1919 r.)
- 229 Ogłoszenie.

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Spraw Wojskowych i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie wprowadzenia obowiązku świadczeń wojennych.

W myśl artykułu 2 ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych z 11 kwietnia 1919 Dz. Pr. p. p. Nr. 32 poz. 264 postanawia się:

Art. 1. Obowiązek świadczeń wojennych w myśl powyższej ustawy wprowadza się z dniem 1 maja 1919 r. Termin ustania tego obowiązku odwieńczony będzie w swoim czasie.

Art. 2. Obecnie zarządza się obowiązek przymusowego świadczenia następujących przedmiotów:

A. Ruchomości.

1. Zwierzęta pociągowe i wszelkie środki transportowe, bez względu jaką siłą poruszane,

wraz ze wszystkimi potrzebnymi do ich użytku przyborami, urządzeniami i zakładami.

Można żądać ich odstąpienia na własność lub do, czasowego użytku; również można żądać zastanowienia ich ruchu.

Świadczenie podwód uznaje się za świadczenie rzeczowe, albowiem dostarczenie siły pociągowej i środków transportowych stanowi główną część tego świadczenia.

- 2. Zwierzęta rzeźne i płaciwu domowe.
- 3. Żywność gotowa, odpowiadająca codziennemu zapotrzebowaniu,
- 4. Wszelkie produkty służące do sporządzania zwyczajnej strawy.
- 5. Trunki wszelkiego rodzaju (z wykluczeniem luksusowych),
- 6. Pasza i podściółka.
- 7. Środki lecznicze (lekarstwa, środki opatrunkowe i instrumenta).
- 8. Opał wszelkiego rodzaju,
- 9. Produkta służące do oświetlenia.
- 10. Mydło.
- 11. Materiały budowlane.
- 12. Wyroby tekstylne,
- 13. Papier i potrzeby kancelaryjne.
- 14. Metale i wszelkie wyroby metalowe zapotrzebowane dla armji.
- 15. Narzędzia wszelkiego rodzaju.
- 16. Smary.
- 17. Broń i amunicja.
- 18. Przedmioty niezbędne dla celów kwaterekowych.
- 19. Surowce, półfabrykaty i surogaty przedmiotów wyszczególnionych pod 4 do 19.

B. Nieruchomości.

Posiadacze nieruchomości obowiązani są oddać posiadane przez się nieruchomości:

- 1) na własność Administracji wojskowej,
- 2) do użytku na czas potrzebny w celu stawiania fortyfikacji, oraz innych budowli wojskowych, dalej do budowli mostów, dróg i kolei żelaznych, lub wogóle w celu pośredniego lub bezpośredniego popiercia i zabezpieczenia operacji wojennych,
- 3) do czasowego swobodnego rozporządzenia, w czym mieści się prawo wojska do istotnej przemiany substancji nieruchomości oraz usunięcia budynków,
- 4) do celów kwaterunkowych.

C. Telegrafy i telefony.

Telegrafy i telefony wszelkiego typu, wraz z niezbędnymi przyrządami, urządzeniami i zakładami.

Można żądać ich odstąpienia na własność lub do czasowego użytku; można też żądać zastanowienia ich ruchu.

D. Drogi lądowe i wodne.

Armji i dla celów obrony Państwa wolno używać wszelkich gościńców, dróg lądowych i wodnych, oraz ich urządzeń (mostów, wiaduktów i t. p.), tak publicznych, jak i prywatnych.

Do korzystania z tego prawa nie jest wymagane specjalne zażądanie postanowione w Art. 6 i 7 ust. o rzecz. świad. woj.

Można również żądać częściowego lub zupełnego zastanowienia ruchu na drogach lądowych, względnie wodnych.

E. Zakłady przemysłowe.

Zakłady przemysłowe i wszelkie wytwórnie nadające się do produkcji przedmiotów zapotrzebowania wojskowego, wraz z posiadaniemi i zasobami materiałów.

Można żądać ich odstąpienia na własność do czasowego użytku, lub zobowiązać do produkcji na rachunek Administracji wojskowej.

Art. III. Przeprowadzenie świadczeń.

- 1) Komu przyługuje prawo żądania świadczeń wojennych,
  - 2) Kto i w jakim czasie obowiązany jest do świadczeń,
  - 3) Sposób uskutecznienia świadczeń, dalej
  - 4) Wysokość zapłaty za świadczenia i w jaki sposób zapłata będzie uskuteczniłona,
- podaje się do ogólnej wiadomości równoczesnym rozporządzeniem wykonawczem do ust. o rzecz. świad. woj., M. S. W. D. G. 17355 i.

Art. I. Część ogólna.

Jeżeli władze wojskowe, względnie oddziały wojskowe nie będą mogły pokryć swego zapotrzebowania w drodze kupna z wolnej ręki lub najmu, to zwracać się będą do Władz administracyjnych o wydanie polecenia ludności, do starczenia potrzebnych przedmiotów.

Przy większych zapotrzebowaniach Ministerstwo Spraw Wojskowych zawsze poprzednio porozumie się z Ministerstwami Apropriacji, Rolnictwa, Przemysłu i Handlu, względnie z innymi jeszcze Ministerstwami, tak, by ciężar świadczeń wojennych rozłożyć równomiernie na całe Państwo, oraz tak, by uwzględnić w pełni słuszne interesy poszczególnych obywateli i interesy ogólnej racjonalnej gospodarki.

Po ustaleniu w ten sposób, gdzie i w jakiej ilości zapotrzebowanie ma być pokryte, władze administracyjne powiadomią ludność, jakie przedmioty, w jakiej ilości, gdzie i kiedy mają być dostarczone.

Art. II. Władze i organa wojskowe uprawnione do żądania świadczeń wojennych.

Do wystawiania zapotrzebowań uprawnionymi są:

A. W Kraju (to jest w tych wszystkich częściach Państwa Polskiego, które nie są objęte terenem wojennym):

- 1) Ministerstwo Spraw Wojskowych w granicach całego obszaru Kraju;
- 2) Dowództwa Generalnych Okręgów w granicach swych Okręgów.

Ministerstwo i Dowództwa Okręgów Generalnych mają prawo wystawiania zapotrzebowań wszystkich przedmiotów, wyszczególnionych w rozporządzeniu Ministra Spr. Wojsk. i Ministra Spr. Wewn. z dnia 29 kwietnia 1919 r. L. D. G. 17355-1, którym wprowadzono obowiązek świadczeń wojennych, jak i przedmiotów, któreby w późniejszym czasie wspólnie przez te dwa Ministerstwa poddane zostały obowiązkowi świadczeń wojennych.

3) Inne organa, jeżeli do tego upoważnione zostaną późniejszymi wspólnymi rozporządzeniami Ministra Spr. Wojsk. i Ministra Spr. Wewn. W rozporządzeniach tych zawsze będzie podane, jakich przedmiotów, w jakim rozmiarze i na jakim terenie Organ te będą mogły żądać świadczeń wojennych.

B. Na terenie wojennym:

1) Główne Kwatermistrzostwo w granicach całego terenu wojennego.

2) Dowództwa okręgów etapowych w granicach swych Okręgów.

3) W wypadkach bezpośredniej i nieodwołanej potrzeby wszystkie Instytucje wojskowe (Urzędy, Oddziały, Zakłady), stanowiące samodzielną jednostkę ekonomiczno-administracyjną (posiadającą własną komisję kasową).

4) Rozgraniczenie Kraju i Terenu wojennego.

O granicy między Krajem a Terenem wojennym będzie ludność interesowanego obszaru zawiadamiana przez władze administracyjne, w szczególności w art. III niniejszego rozporządzenia, a tam, gdzieby te władze były chwilowo nieczynne, przez władze wojskowe.

Art. III. Władze administracyjne, mające prawo wzywać ludność do świadczeń wojennych

Władzami administracyjnymi, którym przysługuje prawo wzywania ludności do świadczeń wojennych, są:

1) Państwowe urzędy administracyjne I Instancji (podległe Ministerstwu Spr. Wewn.).

2) Magistraty miast z własnym statutem, oraz Magistraty miast wyluczonych w Art. 72 dekretu o samorządzie miejskim z 4. II. 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 13, poz. 140 z r. 1919).

3) Urzędy gminne (w Galicji ponadto Przełożeństwa Obszarów dworskich). Na obszarach, w których Państwowe urzędy administracyjne I Instancji są czynne, zawiadomienia o zapotrzebowaniu świadczeń wojennych otrzymywać będą Urzędy gminne (Przełożeństwa Obszarów dworskich) od tych Władz administracyjnych, o ile późniejsze rozporządzenia, wydać się mające dla poszczególnych przedmiotów, inaczej wyraźnie nie postanowią.

Art. IV. Na kogo mogą być nakładane świadczenia wojenne.

Świadczenia wojenne nakładane będą w regule na poszczególne osoby fizyczne, względnie prawne. Mogą być jednak — o ile to w danych wypadkach okaże się wskazanem — nakładane

na całe powiaty lub gminy. W wypadkach tych autonomiczne Reprezentacje powiatowe, względnie Rady gminne (miejskie) zdecydować, w jaki sposób ciężar świadczenia ma być rozłożony na mieszkańców powiatu, względnie gminy.

Art. V. Co należy do niezbędnych potrzeb osobistych, względnie niezbędnie do wykonywania zawodu.

Co należy, w myśl Art. 4 ust. o rzecz. świadczeń wojennych, do niezbędnych potrzeb osobistych, względnie niezbędnie do wykonania zawodu posiadacza i jego rodziny, podane będzie w osobnych rozporządzeniach, które wydane zostaną dla świadczeń poszczególnych przedmiotów przez Ministerstwo Spr. Wojsk., w porozumieniu z odnośnymi Ministerstwami.

Gdyby rozporządzenia takiego, dla danego przedmiotu, nie wydano, w takim razie decydować o tem będzie Komisja powiatowa świadczeń wojennych, złożona z Kierownika państwowego Urzędu administracyjnego I Inst. jako przewodniczącego i dwóch delegatów autonomicznej Reprezentacji powiatowej.

Autonomiczna reprezentacja powiatowa wyznacza w tym celu czterech delegatów, oraz ich zastępców, a to po jednym dla przedmiotów rolnictwa, handlu, przemysłu i rzemiosła. Z tych czterech powołuje przewodniczący Komisji w poszczególnych wypadkach po dwóch delegatów (zastępców), uwzględniając jakość mającego się świadczyć przedmiotu.

W miastach o własnym statucie oraz w miastach wyluczonych w Art. 72 dekretu o samorządzie miejskim z 4 II 1919 (Dz. Pr. Nr. 13, poz. 140 z r. 1919), Komisja taka składać się będzie z delegata Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jako przewodniczącego i dwóch delegatów Rady Miejskiej, powołanych analogicznie przez przewodniczącego, jak w Komisjach powiatowych świadczeń wojennych.

Na terenach, w którychby Państwowe Urzędy administracyjne, względnie autonomiczne reprezentacje powiatowe były nie zorganizowane lub nieczynne, w miejsce reprezentanta Państwowego Urzędu Administracyjnego wstępuje Komendant Powiatowej Komendy Etapowej, a w miejsce delegatów autonomicznej reprezentacji powiatowej dwaj delegaci miejscowej autonomicznej władzy administracyjnej. Delegatom miejscowej władzy administracyjnej przysługuje jedynie głos doradczy.

W naradach wszystkich powyższych Komisji, o ile przewodniczącym nie będzie Komendant Powiatowej Komendy Etapowej, może brać udział reprezentant wojskowości z głosem doradczym.

Komisje powyższe właściwe będą również dla wszystkich tych wypadków, w którychby rozporządzenia, zapowiedziane w ust. I niniejszego artykułu, odnośnie do określenia niezbędnych potrzeb osobistych, względnie niezbędno zapotrzebowania dla wykonania zawodu, naruszyły w praktyce jakie wątpliwości.

Przeciw orzeczeniu powyższych Komisji wolno celem ustalenia wysokości zapłaty za świadczenia odnieść się z zażaleniem do Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej (Art. 11 i 12 ust. o rzecz. świadcz. woj.) a to w terminie jednomiesięcznym, który się liczy od dnia następnego po dniu uskutecznienia świadczenia. Zażalenie jednak takie nie ma mocy wstrzymującej, to znaczy, że świadczenie musi być w nakazanym terminie wykonane.

Art. VI. Zabytki sztuki i kultury.

Jako zabytki sztuki i kultury, znajdujące się pod opieką Państwa, które art. 4 ust. o rzecz. świad. woj. uwolnił od obowiązku przymusowego świadczenia, rozumieją się wszystkie wytwory sztuki (obrazy, rzeźby i inne wytwory artystyczne), wytwory przemysłu artystycznego, książki, jak niemniej wszelkie przedmioty, służące do celów naukowych, bez względu, w czyjem władaniu się znajdują.

Art. VII. Deklaracje posiadanych przedmiotów.

Prawo zarządzenia obowiązku zeznawania deklaracji, przewidziane w art. 5 ust. o rzecz. świad. woj., przysługuje w Kraju Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (względnie w jego imieniu Generalnym Komisarzom Rządu, tam, gdzie są ustanowieni), a na terenie wojennym Głównemu Kwatermistrzostwu,

Wzywanie ludności do zeznawania tych deklaracji, oraz ich sumaryczne zestawianie należy do władz, wyszczególnionych w Art. III niniejszego zarządzenia.

Art. VIII. Miejsce, termin i sposób uskutecznienia świadczenia.

Jeżeli przedmiot świadczenia nie będzie użyty na miejscu, gdzie się znajduje, w takim razie ma być dostawiony do miejsca siedziby władzy powiatowej, chyba, że w odnośnym zarządzeniu inaczej wyraźnie będzie postanowione.

Termin i sposób uskutecznienia świadczeń będzie ustalony, bądźto w osobnych rozporządzeniach, bądźto od wypadku do wypadku.

Art. IX. Organa przeprowadzające wykonanie świadczeń wojennych.

Organami przeprowadzającymi wykonanie świadczeń wojennych, są władze, wyszczególnione w art. III niniejszego rozporządzenia.

Dostarczone na miejsce dostawy przedmioty świadczenia wojennego odebrane zostaną przez organa wojskowe. Organa te oznaczone zostaną w szczegółowych rozporządzeniach, względnie poszczególnych zarządzeniach.

W bezpośrednim terenie operacji wojennych, w braku na miejscu cywilnych władz administracyjnych lub w wypadkach, grożących niebezpieczeństwem zwłoki dla operacji wojennych, komendanci oddziałów uprawnieni są do żądania absztywnych świadczeń wprost od poszczególnych osób, obowiązani są jednak dobrać sobie dwóch mężów zaufania z pośród ludności miejscowej. Wszelkie nadużycie tego uprawnienia podpadłoby pod rygor ostatniego ustępu art. 15 ust. o rzecz. świadcz. wojennych.

Art. X. Pomoc wojska władzom cywilnym w przeprowadzeniu świadczeń wojennych.

Pomoc wojska władzom cywilnym w przeprowadzeniu świadczeń wojennych może polegać na udzieleniu asystencji władzom cywilnym (dekret o używaniu wojska w wypadkach wyjątkowych z 2—I 1919 r. Dz. P. Nr. 1, Poz. 80 z 3—I 1919 i Rozkaz Min. Spraw Wojsk. z 4—II 1919, zatwierdzony przez Radę Ministrów 30—I 1919, Dz. R. W. Nr. 14, poz. 520 z r. 1919) lub na bezpośrednim przeprowadzeniu świadczeń wojennych, a to za porozumieniem Ministerstwa Spraw Wojskowych z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Art. XI. Zapłata za świadczenia wojenne.

A. Przedmioty cennikowe:

Dla przedmiotów stale zapotrzebowanych w większych ilościach przez wojsko ogłaszane będą cenniki. Cenniki te, w myśl art. 9 ust. o rzecz. świad. woj., ustalone będą:

a) w Kraju przez Ministerstwo Spr. Wojskowych,

b) na terenie wojennym przez Główną Kwatermistrzostwo, zawsze w porozumieniu z Min. Sk. i In. Interesowanymi Ministerstwami, a to na podstawie opinji reprezentacji organizacji rolniczych, rękodzielniczych, handlowych i przemysłowych

Cenniki te ważne będą aż do ich ewentualnej późniejszej zmiany, a obowiązować będą dla terytorjów, dla których ogłoszone zostaną.

B. Przedmioty, dla których nie ustalono cennika:

Dla poszczególnych przedmiotów świadczenia wojennego, dla których cennika nie ustalono, mogą być powoływane przez Ministerstwo Spraw Wojskowych łącznie z interesowanymi Ministerstwami i reprezentacjami organizacji zawodowych specjalne Komisje Szacunkowe.

Gdyby takiej Komisji nie ustanowiono, w takim razie dla oszacowania przedmiotów bezcennikowych właściwymi są powiatowe (miejskie) komisje świadczeń wojennych, ustalone w art. V niniejszego rozporządzenia.

C. Sposób wypłaty:

Gotówkowe wypłaty za świadczenia wojenne następują albo bezpośrednio przez organ wojskowy, odbierający świadczenia wojenne—do rąk osoby, która uskuteczniła świadczenie, albo też organ wojskowy wystawia asygnatę kasową. Asygnaty te płatne są natychmiast w przynależnych Powiatowych Kasach Skarbowych. Na terenie operacyjnym, tam, gdzieby Powiatowe Kasy Skarbowe nie były zorganizowane, względnie były nie czynne, wypłata asygnat następuje w Kasach Powiatowych Komend Etapowych.

Asygnaty mogą być oddzielne albo zbiorowe.

Bezpośrednia wypłata, t. j. nie za pośrednictwem asygnat kasowych, winna następować w obecności przedstawiciela państwowej lub autonomicznej władzy administracyjnej. Gdyby to na terenie wojennym natrafiało na szczególniejsze trudności, w takim razie wypłata winna nastąpić, w miarę możliwości, w obecności dwóch innych mieszkańców danej miejscowości.

Nikt nie ma prawa odmówienia przyjęcia zapłaty bezpośredniej, względnie asygnaty kasowej. Gdyby, mimo to odmówiono przyjęcia, gotówka, wzgl. asygnata, będzie złożona w Urzędzie Gminnym, względnie powiatowym.

W razie bezpośredniej wypłaty, otrzymującemu zapłatę przysługuje prawo żądania poświadczenia, stwierdzającego, jaką kwotę i za co mu wypłacono.

Każdy z otrzymujących zapłatę w gotówce, względnie asygnatę, obowiązany jest podpisać pokwitowanie. Nieumiejący pisać umieszczają, obok nazwiska swego, napisanego przez inną osobę, która również podpisać się winna, znak ręczny (krzyżyk, kółko).

D. Kwity rekwizycyjne.

Pokrywanie świadczeń wojennych kwitami rekwizycyjnymi dopuszczalne jest jedynie na terenie wojennym operacyjnym i to tylko w wypadkach wyjątkowych.

Do wystawiania kwitów rekwizycyjnych uprawnione są Dowóztwa okręgów etapowych i instytucje, określone w art. II lit. B 3 niniejszego rozporządzenia.

Wypłaty kwitów rekwizycyjnych, w zastępstwie Intendantur wojskowych okręgów generalnych, dokonywać będą Powiatowe Kasy Skarbowe, względnie Powiatowe Komendy Etapowe.

Art. XII. Komisje rekwizycyjne.

Rozporządzenia wykonawcze do ostatniego ustępu art. 10, dalej do art. 11 i 12 ust. o rzecz. świad. woj. będą wydane oddzielnie.

Art. XIII. Przekroczenia obowiązku świadczeń wojennych.

Do wkraczania, w razie podejrzenia o niedopełnienie obowiązku świadczeń wojennych, uprawnionymi są wszystkie władze i organa bezpieczeństwa i skarbowe, jak niemniej władze i organa wojskowe. Obowiązane są one bezzwłocznie o swych spostrzeżeniach donieść powiatowej władzy administracyjnej i Instancji. W razie zakwestjonowania przedmiotu, zatajonego, należy posiadaczowi zakwestjonowanego przedmiotu wystawić potwierdzenie, w którym powinno być podane, co i w jakiej ilości mu zakwestjonowano; przedmiot zakwestjonowany należy odstawić do państwowej władzy administracyjnej i Inst., a w razie trudności transportowych lub niestosunkowo wysokiego kosztu—do urzędu gminnego.

Gdyby na terenie wojennym nie było zorganizowanych państwowych władz administracyjnych, należy wydanie orzeczenia, po myśl art. 15 ust. 2 ust. o rzecz. świad. woj., w zastępstwie Władz administracyjnych, do powiatowych komend Etapowych. Oj orzeczeń tych Komend przysługuje prawo rekursu,—(przy zachowaniu 14 dniowego terminu, ustalonego w art. 15 ust. 2 ust. o świad. woj.) do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

W wyjątkowych wypadkach, w celu zapobieżenia uchyleniu się przestępcy od świadczenia i kary, lub w razie konieczności dania przykładu odstrasżającego, państwowej władzy administracyjnej Inst., względnie Komendantowi Pow. Kom. Etap., przysługuje prawo, nawet w razie zgłoszenia rekursu, natychmiast zarządzić wykonanie orzeczonej przez się kary. W wypadkach tych należy równocześnie przesłać akta sprawy Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, przy dołączeniu protokolarnej lub odręcznej obrony rekurenta. W razach szczególnie ważnych należy o stanie sprawy zawiadomić Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w drodze telegraficznej. Wszelkie oczywiste nadużycie tego uprawnienia podpada pod postanowienie art. 15 ust. 3 ust. o rzecz. świad. woj.

Art. XIV. Terytorjalna moc obowiązująca niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wykonawcze wydaje się dla terytorjum b. Królestwa Kongresowego i b. zaboru austriackiego.

Minister Spraw Wojskowych:
(—) J. Leśniewski gen.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:
(—) Józef Bek.

Warszawa, d. 1 maja 1919 r.

227

U S T A W A

o pobieraniu opłat dziennych za pobyt i leczenie chorych w szpitalach dla chorób zakaźnych powiatu Łukowskiego.

Art. 1. Ustawę o ścąganiu opłat za opiekę lekarską i utrzymanie w szpitalach powiatowych powiatu Łukowskiego z dnia 28—IV 1917 r., ogłoszoną w Gazecie Urzędowej Nr. 29 poz. 270 (rocznik 1917) niniejszem unieważnia się.

Art. 2. Począwszy od dnia 1—I 1919 r. pobieraną będzie za pobyt i leczenie chorych w szpitalach zakaźnych powiatu Łukowskiego, opłata jednakowa w kwocie 5 marek dziennie.

Art. 3. Za dzień przyjęcia i wypuszczenia ze szpitala, policzona będzie całkowita opłata dzienna.

Art. 4. Koszta za specjalne środki lecznicze i pomocnicze policzone będzie oddzielnie.

Ustawa niniejsza, uchwalona przez Sejmik Powiatowy w dniu 24—II 1919 r. zatwierdzona została przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 31 marca 1919 r. za Nr. 41623. S. VI, 267—I.

Łuków, dnia 16 maja 1919 r.

Powiatowy Komisarz Rządowy
w z.
(—) Paoglisz

228

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu, w przedmiocie zmiany artykułu 7-go rozporządzenia Ministra Skarbu z d. 23 lutego 1919 r. w sprawie otwierania i utrzymywania kantorów wymiany („Monitor Polski“) № 46 z dn. 26 lutego 1919 r.

Ustalony w art. 7 rozporządzenia mojego z dnia 23 lutego 1919 r. w sprawie otwierania i utrzymywania kantorów wymiany termin prekluzyjny dla prowadzenia kantorów wymiany na zasadzie pozwoleń dawniejszych przedłuża się do dn. 1 lipca 1919 r.

Nie dotyczy to tych kantorów wymiany, co do których już zapadła decyzja Ministerstwa Skarbu o nie wydaniu im pozwolenia na prowadzenie operacji po 1 maja 1919 r. zgodnie z pierwotnym tekstem wyżej powołanego rozporządzenia.

Minister Skarbu
(—) Karpiński.

Warszawa, dnia 28 kwietnia 1919 r.

229

OGŁOSZENIE

Termin zgłoszeń (meldowania) zapasów tkanin lnianych i bawełnianych, wskazany w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z d. 11 kwietnia 1919 r. („Monitor Polski“ № 88 z dnia 17 kwietnia 1919 r.), przedłuża się niniejszem, za zezwoleniem Ministra Przemysłu i Handlu, do dnia 25 maja r. b.

Łuków, dn. 21 maja 1919 r.

Powiatowy Komisarz Rządowy

w z.
(—) Paoglisz